

PROCEDURE v/ NIELS HARRIT

B-3091-13 ØSTRE LANDSRET

HARRIT MOD WEEKENDAVISEN

12. MARTS, 2015.

Indledning

HØJE LANDSRET

Som det blev nævnt kort i indledningen til sagens forelæggelse, ser det centrale juridiske spørgsmål for en lægmand som mig ud til at være de modstridende hensyn, der er repræsenterede i straffelovens § 267 og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 10.

Jeg skitserede endvidere to tilgange til afklaring af denne grænsedragning.

Enten kan man tage udgangspunkt i straffeloven og i tilfælde af, at de æreskrænkende udtalelser er en overtrædelse af § 267, herefter undersøge, om der kan gives straffrihed under henvisning til ytringsfriheden og EMRK artikel 10. I dette tilfælde er det injurianten, der har bevisbyrden. Han skal demonstrere tilstedeværelsen af "et faktisk grundlag" for fremsættelse de æreskrænkende udtalelser.

Dette venter vi stadig på i nærværende sag!

Eller man kan holde ytringsfriheden op som et sakralt gode i vores civilisation og betragte § 267 som en nødvendig foranstaltning til afvikling af den offentlige debat på en redelig og høvisk måde. I dette tilfælde er det sagsøger, der har bevisbyrden med at demonstrere, at EMRK artikel 10 ikke beskytter mod håndhævelse af § 267.

Med andre ord: Giver EMRK straffrihed for overtrædelse af § 267, eller sætter § 267 grænser for ytringsfriheden?

Jeg vil forsøge at tilgodese begge paradigmer. Hvis de fører til den samme konklusion, er det den bedste garanti for, at konklusionen er korrekt.

Alle mine kritikpunkter af Byrettens dom er i al væsentlighed fremført i ankestævningen til Landsretten. Det er **side 13** i ekstrakten.

Heri har jeg påvist fejl, unøjagtigheder, tvetydigheder, digressioner og misforståelser både i referaterne fra selve forhandlingen og i præmisserne for afsigelse af dommen. Det vil jeg ikke bruge tid på nu.

Kun ønsker jeg at pege på, at der i ankestævningen for det første påvises, at domspraksis implicerer en konvergens af begreberne *sigtelse* og *ringeagtsytring*, som det hedder i den danske strafferet, *hhv. faktuel påstand* og *værdidom*, som de tilsvarende begreber hedder i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

For det andet henvises der i ankestævningen til, at et flertal af afgørelser i injuriersager – både danske og internationale – er baserede på tilstedeværelsen af sandhedsbevis for de fremsatte sigtelser, respektivt tilstedeværelsen af et *faktuelt grundlag*, hvad angår værdidomme. Hvis det faktuelle grundlag er til stede, bliver injurianten frifundet.

Herudfra må man slutte, at der bør falde dom, hvis det faktuelle grundlag ikke kan identificeres.

I det efterfølgende skal jeg derfor kun i nødvendigt omfang gentage argumenterne i ankestævningen. Jeg vil primært forsøge at supplere og uddybe de dér fremsatte anbringender med speciel henblik på nævnte afgrænsning mellem straffelovens § 267 og Menneskerettighedskonventionens artikel 10.

Min procedure falder naturligt i to hovedafdelinger:

Først vil jeg undersøge, om Søren Villemoes udtalelser er æreskrænkende og en overtrædelse af § 267.

Min konklusion vil være, at det er de i kraft af den sammenhæng, de fremsættes i.

Dernæst vil jeg diskutere, om Søren Villemoes er fritaget for straf i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10.

Min konklusion vil være, at det er han *ikke* med henvisning til intensionen bag stk. 1 i denne artikel og forbeholdet i stk. 2.

Endeligt vil jeg tillade mig at komme med nogle afsluttende bemærkninger og forsigtigt forsøge at sætte sagen i historisk perspektiv.

Om Søren Villemoes' æreskrænkende udtalelser

For at en udtalelse skal vurderes som æreskrænkende i lovens forstand, skal der foreligge en hensigt.

I min modparts påstandsdokument står der:

”Udtrykket ”tosse” er ikke nogen veldefineret juridisk figur, men må forstås i den kontekst, hvori det optræder. Udtrykket må i den foreliggende sammenhæng forstås som en meningstilkendegivelse rettet mod Niels HARRITS særegne teorier.”

Man noterer indledningsvis en afslørende modstrid i dette argument. Juridisk eller ej, min modpart erkender dog, at en tosse er en figur – et subjektiv. Hvordan kan et subjektiv rettes som en meningstilkendegivelse mod en teori? Det er simpelthen noget vås.

At alle injurier skal vurderes i den kontekst, hvori de optræder, er jeg fuldstændigt *enig* i. Det vender vi tilbage til.

Men at der i dette tilfælde er tale om en hensigt fremgår af udskriften fra Søren Villemoes' facebookside d.2. oktober, 2013 (kopi side 92 i ekstrakten). Her har Søren Villemoes frimodigt pralet med, at han ”turde sige noget grimt” om mig.

Det fremgår utvetydigt, at Søren Villemoes handlede med **fortsæt**.

Samme sted fortrød han sin udtalelse og indrømmede, at den ”ikke var helt fair”.

Er Niels HARRITS teorier ”særegne” ?

Videre i min modparts påstandsdokumentet står, at Niels HARRITS teorier er ”særegne”.

Vi har for det første endnu ikke hørt, hvad det er for nogle ”teorier”, der henvises til.

Vi har for det andet ikke hørt, hvori det ”særegne” består.

Er jeg en uredelig videnskabsmand, der står alene med mine konklusioner?

Overhovedet ikke!

Tværtimod.

I Bilag 1 (**side 93** i ekstrakten) gengives en erklæring sendt til den amerikanske kongres, underskrevet af – i talende stund – 2394 certificerede arkitekter og ingeniører fra organisationen *Architects and Engineers for 9/11 Truth*, som har 20.093 supportere fra andre erhverv (heriblandt mig).

Jan Utzon mødte op her i retten i dag som repræsentant for denne organisation og således for 2393 af sine kolleger.

Det er dette "911-skeptiker miljø", som Søren Villemoes beskriver som "tosser"!

Bilag L3 (**side 90** i ekstrakten) beskriver de danske underskrivere pr. august 2013 af nævnte henvendelse til den amerikanske kongres.

Bilag L4 (**side 99**) er en meningsundersøgelse blandt de amerikanske og canadiske befolkninger fra 2011. Her var halvdelen sikre på eller tilbøjelige til at mene, at Bygning 7 blev revet med med fortsæt som en kontrolleret nedrivning, efter at de havde set den *samme* video, som Landsretten har fået forevist i formiddags.

Der bor 314 millioner i USA og 34 millioner i Canada. Nævnte meningsundersøgelse blev udført efter videnskabelige retningslinier og var derfor repræsentativ. Den halve sum er 174 millioner mennesker som derfor kunne forventes at nå til samme konklusion ved forevisning af WTC7s kollaps.

På den baggrund kan man vel ikke betegne mine "teorier" som "særegne".

Min modparts påstand må simpelthen tilskrives uvidenhed. Og *det har aldrig været meningen med EMRK, at uvidenhed skulle være en kvalifikation, der gav adgang til udvidet ytringsfrihed og straffrihed for injurier.*

Det er den officielle forklaring, der er "særegen". Den er i modstrid med de elementæreste naturlove, som de blev opdaget og formuleret af Galileo Galilei og Sir Isaac Newton. Og Newton har aldrig tabt en diskussion!

Det er karakteristisk for denne situation, at min modpart ikke har kunnet sætte navn på - endsige indkalde som vidne - én eneste dansk bygnings-sagkyndig, der tør, kan eller vil fremlægge og forsvare den officielle kollapsmodel for Bygning 7 i en kollegial forsamling.

Og som vi har lært af Bilag L5 (**side 104** i ekstrakten), så er der simpelthen ikke nogen officiel teknisk redegørelse for sammenstyrtningen af de to tvillingetårne i World Trade Center. Der er ikke nogen officiel kollapsmodel at forsvare!!

Er offentligt ansatte akademikere fredsløse?

I min modparts påstandsdokument står endvidere:

”Niels Harrit må som tidligere offentligt ansat videnskabsmand tåle at blive mødt med et spøgende journalistisk frisprog, når man fremsætter teorier af den pågældende karakter.”

Hvad angår det ”spøgende” må man ud fra sammenhængen og den øvrige sprogbrug i Søren Villemoes' kommentar konkludere, at der på Weekendavisens redaktion må råde en – skal vi sige? – speciel form for humor.

Det fremgår ikke, hvorvidt det er stillingen som offentlig ansat eller som videnskabsmand, der betyder, at man ikke er dækket af § 267.

Hvis det er det offentlige ansættelsesforhold, der skulle gøre én fredløs med hensyn til æreskrænkelser, vil jeg bede min modpart om at uddybe dette interessante juridiske aspekt i sin procedure.

Hvis det er stillingen som videnskabsmand på Københavns Universitet, der implicerer fredløshed i den offentlige debat, kan jeg oplyse, at det stod der ikke noget om i min stillingsbetegnelse. Jeg er sikker på, at det i givet fald også vil komme som en overraskelse for de fleste af mine tidligere kolleger. Så må der vel være et smudstillæg, som vi ikke har fået.

Tværtimod opfordrer Universitetet sit akademiske personale til at deltage i den offentlige debat. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig dette moralske imperativ. For mig var det ”pay-back-time”, da jeg blev klar over de fysiske omstændigheder i forbindelse med sammenstyrtningen af World Trade Center.

Jeg har ikke forsøgt at opspore injuriersager rejst af offentligt ansatte videnskabsfolk. Der har vist været mange, der ikke deler min modparts opfattelse af, at offentligt ansatte videnskabsmænd må finde sig i hvad som helst.

Eksempelvis er professor Bente Klarlund Pedersen for nyligt ved Østre Landsrets afgørelse blevet rensset for beskyldninger om videnskabelig uredelighed.

Og netop den implicitte sigtelse om videnskabelig uredelighed, som Søren Villemoes retter mod min person, går min modpart langt udenom i påstandsdokumentet ved **overhovedet ikke** at nævne sidestillingen af mig og de **kreationistiske plattenslagere** eller **holocaust-benægterne**.

Begge disse grupper udmærker sig bl.a. ved utilsløret videnskabelig uredelighed. Offentlig ansat eller ej, er det en grov krænkelse for en naturvidenskabsmand at blive

kaldt anti-Darwinist, idet den moderne evolutionsteori hviler på et solidt, genetisk erfaringsgrundlag.

Og med udtalelsen om holocaust-benægtelse skraber Søren Villemoes simpelthen bunden.

Holocaust-benægtelse er benægtelse af virkeligheden. Og er der noget, vi videnskabsfolk klynger os til, så er det virkeligheden i form af observationer, data, hypoteser og modeller.

At få sin videnskabelige redelighed beklippet ved at blive placeret mellem kreationistiske plattenslagere og holocaust-benægtelse kan kun opfattes som en **sigttelse** mod min **person**.

At min modpart ikke nævner denne sammenkobling i påstandsdokumentet må være fordi der ikke kan argumenteres imod, at udtalelsen implicerer **en sigttelse for videnskabelig uredelighed**.

Er der et faktisk grundlag for Søren Villemoes' udtalelser?

a. Retspraksis

I ankestævningen (**side 20-21** i ekstrakten) er der henvist til flere kilder i Materialsamlingen, hvoraf det fremgår, at værdidomme, der IKKE er fremsat på baggrund af faktuelle forhold, ikke er beskyttet af artikel 10 i EMRK, men er hjemfalden til straf efter § 267.

b. Karen Sunds injuriersag ved Højesteret. (Side 43-44 i materialsamlingen).

Karen Sund blev frikendt af Højesteret for at have sagt, at Pia Kjærsgaard og Dansk Folkeparti havde racistiske synspunkter. Sagen er også nævnt i ankestævningen. Men jeg vil dog lige supplere med et citat fra Højesterets dom.

Højesteret bemærkede i øvrigt:

"..at det må antages, at et modsat resultat ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10 om ytringsfrihed, således som denne bestemmelse fortolkes af Menneskerettighedsdomstolen, jf. bl.a. domstolens dom af 26. februar 2002 i sagen "Unabhängige Initiative Informationsvielfalt" mod Østrig. Udtrykket i "racistiske synspunkter" har således karakter af Karen Sunds værdidom ("value judgment") vedrørende Pia Kjærsgaards og Dansk Folkepartis holdninger. Anvendelsen af

udtrykket er sket i en politisk debat om vigtige samfundsmæssige anliggender og har haft *tilstrækkeligt grundlag* i Pia Kjærsgaards udtalelser på dansk Folkepartis årsmøde. På denne baggrund kan Karen Sunds anvendelser af udtrykket "racistiske synspunkter" efter en helhedsvurdering ikke antages at overskride grænserne for ytringsfriheden."

Karen Sund blev frikendt, fordi der var *tilstrækkeligt grundlag* for hendes ytring.

Dette kriterium er **ikke** opfyldt i den aktuelle sag.

c. Dragsdahl-sagen. (Side 45- 54 i materialsamlingen)

Injuriesagen mellem Professor Bent Jensen og journalist Jørgen Dragsdahl var genstand for megen medieomtale i oktober 2013. Bent Jensen blev frikendt af Østre Landsret, fordi retten fandt, at Bent Jensen havde haft *faktuelt grundlag* for at fremsætte sine æreskrænkende udtalelser. I præmisserne til afgørelsen står der således "*faktuelt grundlag*" i alt **10** gange på de sidste sider.

Uanset om det er en dansk ret eller Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der skal træffe en afgørelse, er det **afgørende juridiske spørgsmål** derfor, om der var et *faktuelt grundlag* for at fremsætte de æreskrænkende udtalelser.

Det faktuelle grundlag for min kritik af den officielle version af terrorangrebet på USA d. 11. september, 2001, fremlægger jeg i mine foredrag.

Søren Villemoes forklarede i Byretten, at han havde overværet ét af mine foredrag. Men han kunne på det tidspunkt ikke huske hvor og hvornår, det var sket. I formiddags her i Landsretten har han imidlertid oplyst, at det skete under folkemødet på Bornholm i juni, 2013. Adspurgt, om han havde nogle kritikpunkter til foredraget, undskyldte han sig med, at han kun var der i fem (5) minutter! Det kunne han altså ikke huske to måneder senere i Byretten (august, 2013). Endvidere bemærker man, at nævnte folkemøde på Bornholm fandt sted seks måneder **efter** Søren Villemoes skrev sin kommentar i Weekendavisen (december, 2012).

I det hele taget er diskussionen af min modparts **faktuelle grundlag** hurtigt overstået.

Det findes ikke.

Alene af den grund var de æreskrænkende udtalelser ikke rettet mod min forsknings- og oplysningsvirksomhed. De var rettet mod min person.

Om artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og domspraksis ved danske domstole og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMRD).

Artikel 10 i EMRK stk. 1 skal sikre ytringsfriheden. Den lyder:

”Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at give eller modtage meddelelser eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til grænser.”

EMRK skal sikre ytringsfrihed for politiske og samfundsmæssigt vigtige emner, idet et demokrati ikke kan fungere uden en fri meningsudveksling mellem borgerne.

Imidlertid må man erkende, at en tilstand, hvor alle kan sige hvad som helst om hvem som helst, hurtigt fører til en forvitring og reel obstruktion af en meningsfuld debat – altså det stik modsatte af hensigten.

Derfor har artikel 10 et stk. 2., der lyder:

*”Da udøvelsen af disse frihedsrettigheder medfører pligter og ansvar, kan den **underkastes** sådanne formelle bestemmelser, betingelser, restriktioner eller straffebestemmelser, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, territorial integritet eller offentlig sikkerhed, for at forebygge uorden eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden, **for at beskytte andres gode navn og rygte** eller rettigheder, for at forhindre udspredelse af fortrolige oplysninger eller for at sikre domsmagtens autoritet og upartiskhed.”*

En domfældelse er derfor legitimeret i artikel 10, fordi § 267 er dansk lov til beskyttelse af borgernes gode navn og rygte.

Artikel 10 er **ikke** skabt for at beskytte unødige, irrationelle æreskrænkelser. Ytringsfriheden underlægges kravet om, at man taler pænt til hinanden, og at man taler sandt.

Vi har § 267 for at sikre, at alene argumentets kraft bliver udslagsgivende.

Ja, vi har frihed til at ytre os! Men det skal ske på *et faktiskt grundlag*.

Der er talrige afgørelser fra EMRD, der tilgodeser stk. 2 og således afviser, at EMRK automatisk giver beskyttelse for æreskrænkende udtalelser. Som juridisk lægmand har jeg desværre ikke haft kapacitet til eller mulighed for at indsamle flere relevante domme fra

EMD end dem, der er opregnet i ankestævningen med henvisning til materialsamlingen. Men i denne udmærkede bog (Asger Thylstrup: "Injuriesager, Bagvaskelse, Æreskrænkelser og Ytringsfrihed") har jeg læst yderligere flere referater nok til at forstå, at **en forudsætning for at anvende EMRK i injuriesager er, at æreskrænkelsen er en nødvendig forudsætning for debat om et emne af offentlig, almen interesse.**

Sandheden om folkemordet på armenerne har bestemt offentlig interesse. Jeg er meget enig med Søren Villemoes på dette punkt.

Men mit videnskabelige virke eller min oplysningsvirksomhed har intet med det armenske folkemord at gøre.

Lige så lidt har min person at gøre med diskussionen om Det Kongelige Biblioteks dispositioner.

Når Søren Villemoes inddrager min person i diskussionen om det armenske folkemord, skaber han i virkeligheden en fuldstændigt absurd situation.

Artikel 10 i EMRK skal sikre, at alle synspunkter bliver hørt.

Men det er jo netop præcis, hvad Det Kongelige Biblioteks direktør gjorde. Han gav ytringsfrihed til det officielle, tyrkiske standpunkt.

Man kan – med føje – mene, hvad man vil om den officielle tyrkiske version af begivenhederne i Armenien under første verdenskrig. Og man kan være enig med Søren Villemoes i, at historieforfalskningen i den tyrkiske offentlighed er hårrejsende.

I den problemstilling optræder Søren Villemoes som dissident. Hvis han havde boet i Tyrkiet og praktiseret sin kritik i et tyrkisk medie, var han blevet arresteret og idømt en fængselstraf.

Men når han langer ud efter mig i sin kommentar, er rollerne byttet om. Her er det Villemoes, deranfægter den officielle amerikanske konspirationsteori om 11. september. Og det er mig – dissidenten - han angriber for at påpege, at den officielle version er i modstrid med de mest elementære naturlove.

At jeg optræder med navns nævnelse i Villemoes' kommentar kan under ingen omstændigheder have offentlighedens interesse.

Jeg har intet at gøre i den sammenhæng.

Ønsker Søren Villemoes at skabe debat med sin udtalelse?

Hvis Søren Villemoes havde ønsket at skabe debat om mine "særegne teorier", som han kalder det, så havde han vel skrevet en kommentar om det.

Det har Weekendavisen faktisk gjort tidligere.

D. 23. november, 2007, bragte Weekendavisen en kommentar af en amerikansk socialantropolog, der havde overværet mit foredrag. Hvad angår umådeholden sprogbrug stod denne artikel ikke tilbage fra Søren Villemoes' kommentar. Men den var trods alt forfattet på et faktisk grundlag – nemlig som referat af mit foredrag – og jeg fandt derfor ikke anledning til at stævne avisen dengang. Desuden fik jeg faktisk også et begrænset genmæle, idet Weekendavisen optog et læserbrev.

Til den aktuelle sag må man påpege, at man ikke skaber debat ved at kalde en kvalificeret videnskabsmand for tosse og sætte ham i selskab med kreationistiske plattenslagere og holocaust-benægttere.

Er Søren Villemoes' udtalelser straffri efter Artikel 10 i EMRK?

Nej.

Det er de ikke af følgende tre grunde:

1) En forudsætning for straffrihed efter EMRK er, at de æreskrænkende udtalelser er nødvendige for debatten. Det er de ikke, som vi har set.

I "lovbasen" kan man læse følgende:

*"Menneskeretsdomstolens praksis har i de senere årtier haft stor betydning ved de danske domstole. Der bliver lagt vægt på, at emnet har "offentlig interesse" eller "samfundsmæssig betydning" og sker frifindelse, hvis oplysninger bygger på research, **der lever op til standarder for god journalistik.**"*

I nærværende sag må man konkludere, at Søren Villemoes' research ikke lever op til standarder for god journalistik, og at der ikke er grundlag for frifindelse.

2) I en sag fra 1992 (Thorgeison-sagen, side 32 i Thylstrups bog) skriver EMRD i præmisserne, at der skal lægges afgørende vægt på baggrunden for ytringen. Som vi har

set, har baggrunden for ytringen om min person intet at gøre med Villemoes artikel i øvrigt.

3) Det er ligegyldigt, om Villemoes' udtalelser bliver klassificerede som sigtelser ("faktuelle beskyldninger") eller ringeagtsytringer ("værdidomme").

Som anført i ankestævningen sker der for det første en konvergens af disse typer af æreskrænkelser i disse år. For det andet fordrer straffrihed i begge tilfælde som *minimum* tilstedeværelsen af *et faktisk* grundlag for udtalelsen.

Dette ses af domspraksis ved både de danske domstole og ved EMRD.

Og da et sådant *faktuel grundlag* er ikke-eksisterende i den aktuelle sag, er det ligegyldigt, hvordan de æreskrænkende udtalelser klassificeres.

Hvis Søren Villemoes' æreskrænkende udtalelser i denne sag skal beskyttes af artikel 10 i EMRK, så er § 267 obsolet.

Afsluttende bemærkninger

Jeg forventer, at vi om et øjeblik - i min modparts procedure - skal høre om al den uskyld og muntert frispog, der ligger bag brugen af udtrykket "tosse".

Men det er overhovedet ikke deri, det æreskrænkende består.

Selvfølgelig har pressens journalister frihed til at råbe tosse efter hvem som helst – i en relevant sammenhæng.

Det afgørende i nærværende sag er, at jeg er fuldstændigt udenfor den aktuelle sammenhæng.

Søren Villemoes' artikel i Weekendavisen bærer overskriften GALSKAB I DEN SORTE DIAMANT.

Han opsummerer sin kommentar i denne afsluttende bemærkning:

"Kolding Nielsen giver ganske enkelt alverdens gale konspirationsteorier og "alternative" syn på videnskab, historie og forskning en fribillet".

Søren Villemoes beskriver Det Kongelige Bibliotek som en veritabel dårekiste.

Og når der skal gives eksempler på indholdet af en dårekiste, bliver min person hevet ned fra hylden.

Jeg får tildelt rollen som selve indbegrebet af galskab.

Jeg bliver med navns nævnelse prototypen på videnskabelig uredelighed, når jeg bliver placeret mellem "kreationistiske plattenslagere" og "holocaust-benægtere".

Det er ikke rimeligt.

Men det er jo hverken første eller sidste gang, videnskabsmænd har været udsat for sanktioner fra det omgivende samfund på grund af konklusionerne af deres arbejde.

Jeg vil derfor slutte med at minde om den berømteste af alle disse sager.

Galileo Galilei fik i opdrag af den katolske kirke at skrive en bog om verdens indretning. Men på baggrund af sine observationer – og tidligere arbejder fra Kopernikus, Tycho Brahe og Johannes Kepler – skrev han, at solen stod i verdens centrum, og at jorden drejede rundt udenom.

Det brød kirken sig ikke om.

Så i 1633 blev Galilei indbragt for Inkquisitionen. Vi ved ikke, hvordan han blev behandlet i de fire måneder, han tilbragte i husarrest inden retssagen. Men vi ved, at der under selve retssagen var opstillet torturinstrumenter i et hjørne af lokalet, da den gamle mand, i skjorte og med bare fødder, kom ned på knæ for dér at sværge, at jorden stod stille i universets centrum.

Galileis bog kom på kirkens liste over forbudte bøger og blev der til 1838.

Jeg er ikke Galilei. Han var en gigant i den vestlige civilisations historie og grundlægger af den kvantitative, eksperimentelle naturvidenskab.

Niels Harrit er bare en almindelig, pensioneret lektor, der har undervist og forsket i kemi på Københavns Universitet. Men han kan ikke holde ud at Galileis og Newtons love ikke bliver respekteret i det offentlige rum.

På andre områder har vores civilisation dog heldigvis gjort store fremskridt siden Galileis tid. Og selvom tortur jo er kommet på mode igen på andre breddegrader i kølvandet på 11. september, råder der stadig frisind i Grundtvigs Danmark, hvor almindelige videnskabsmænd kan oplyse om naturlovenes konsekvenser uden at blive beskyldt for uredelighed og udsat for andre injurier.

Jeg forventer, at Landsretten med sin afgørelse bekræfter denne tilstand.

Og hermed skal jeg foreløbigt indlade sagen for Landsretten.